

Faro

La plumilla

Una tesis a los 104 años

ANTONI COLL I GILABERT
@Collgilabert

Se me había pasado la proeza de Lucio Chiquito, ingeniero colombiano que tras diplomarse en su país completó estudios en la Universidad de Manchester. Tras toda una vida de trabajo en Colombia, a sus 104 años ha presentado su tesis, comenzada a los 94, en esta institución inglesa. Es un trabajo sobre la extracción más eficiente del agua fluvial, con un proyecto para nueve ríos.

Dijo haber aprovechado el confinamiento para dar a su tesis los últimos retoques. Aprovechar el tiempo –según declara– es uno de los secretos de su longevidad junto a su espiritualidad y sus hábitos: un paseo diario y alimentación a base de mucha fruta.

El Covid-19 impidió que su defensa de la tesis fuera presencial.

Sería deseable que el jurado se diera prisa en evaluarla.

La mirada
des de Collsuspina

Urbanites 'versus' rurals. La pandèmia ha provocat una allau de visitants als boscos i de caminants als trossos que trenquen amb els usos i costums del món rural tradicional i neguitegen pagesos i petits propietaris

PER TATE CABRÉ
tate@tatecabre.com

**BOLETAIRES?
O LLADRES
DE BOLETS?
SI ELS ROVELLONS
TENEN AMO, MILLOR
COMPRAR-LOS
A LA BOTIGA KM 0**

Exursionistes, boletaires, ciclistes, passejants, voladors de drons, quads, trials, escaladors... La pandèmia de Covid-19 ha provocat una allau humana al món rural que incomoda i neguiteja la pagesia.

El cas més surrealista és el de la pagesa de Ripoll que va confrontar un boletaire reincident dins la seva propietat privada amb un cistell de bolets, ignorant els cartells de prohibit el pas, i els filats del bestiar, i va acabar pagant, ella! Que li reclamava que deixés els bolets! Una multa de 480 euros! La pagesa tenia la raó, i tenia el suport d'Unió de Pagesos, i dels veïns del poble, però va perdre la paciència i les formes, i en qüestió de *xuleria*, va guanyar la dels mossos i la del boletaire invasor.

Què hi feia el boletaire a una finca particular? Per què s'emportava bolets aliens? És un xoc de civilitzacions: el xoc entre el model rural tradicional que representa la pagesa i el model urbà contemporani que representa el boletaire. És la impotència del model convivencial antic de respecte a la propietat privada al camp, versus la prepotència dels urbanites altrament dits pixapins, camalluents, saltamarges, xaves... dels inspirats pels *Caçadors de bolets* de TV3... que aparquen i es passegen pels boscos privats com si fossin un espai públic, sovint trencant els filats i «oblidant» per les voreres, les petites deixalles del seu *veni, vidi, vici* boletaire.

Se m'acudeixen dos arguments per entendre el comportament dels urbanites descontrolats: Que desconeixen que a

Catalunya els boscos són privats (excepte als Pirineus, a la Cerdanya i en alguns punts concrets com a les Terres de l'Ebre) i que actuen des d'un punt de vista urbà: «si no hi ha una cadena, puc entrar», «si no hi ha cap cartell, això no és de ningú», «si una casa està tancada, deu estar abandonada»...

El primer argument és el de més pes: El gran públic urbà ignora que el 80% de boscos catalans són privats i no pertanyen a latifundistes sinó a petits propietaris. Només el 20% són públics, pertanyen a la Generalitat, als ajuntaments, o a l'Estat, i quasi tots es concentren a la Vall d'Aran (on el 96% ho són) i al Pirineu.

El cas més surrealista és el de la pagesa de Ripoll que va confrontar un boletaire reincident

«El bosc és de tots» era un eslògan antiincendis que alguns s'han pres al peu de la lletra

Fem un cop d'ull a la web d'Agricultura de la Generalitat a veure com ho tenim a les nostres comarques: A Tarragona, la superfície forestal es concentra a les Terres de l'Ebre, i la comarca que té més boscos és La Ribera d'Ebre, amb 51.002 ha, però en canvi, només el 14% són públics, concentrats a Tivissa, Riba-roja, Rasquera i Garcia.

Al Montsià i al Baix Ebre és on podem passejar per més boscos públics, però compte! A veure on ens fiquem. Que més de la meitat segueixen essent particulars: Només 52,19% al Montsià i 43,74% al Baix Ebre són d'ús públic. Fora de l'Ebre, no tenim gaires boscos públics excepte a la Conca de Barberà amb, des de fa 170 anys, el bosc de Poblet. A la resta de comarques, ull on ens posem!, perquè, tret del Baix camp (12% de boscos públics), al Priorat, Baix Penedès, Alt Camp i Tarragonès, els boscos públics no arriben ni al 4%. Segons on anem passem de ser boletaires a ser lladres de bolets!

El segon argument és el punt de vista urbà. Quan són interpellats, els passejants contesten que «no he vist cap cartell», «no hi ha cap tanca»... Respostes i actituds d'urbanita que surt de Tarragona, Reus, Tortosa o Barcelona amb la mentalitat de qui es passeja per un parc urbà, dissenyat per a passejar i estar-s'hi... o per una platja, ja que segons la llei de Costes, article 13.1 totes les platges són «públiques i gratuïtes».

Els missatges mediàtics cauen al mateix parany: Criden a anar a la muntanya, com el famós *Caçadors de bolets*, però no recalquen que s'ha d'anar a llocs comunals i per camins comunals. Promouen allò de «El bosc és de tots» de les campanyes antiincendis de fa anys, i hi ha qui s'ho creu.

En resum, evitem el xoc amb el món rural prioritant els espais públics i evitant els privats. I quant als rovellons, davant el dubte de si tenen amo, millor anar a una botiga de km 0. De pas ajudarem el comerç local a sobreviure a la llarga nit de la pandèmia!

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

